

Color Land ดินแดน สีสัน

อัจฉรา ประดิษฐ์
คำนิยาม

กิตติพัฒน์ วิริยะ
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

Color Land
ดินแดน
สีสัน

อัจฉรา ประดิษฐ์
คำนิยาม

กิตติพัฒน์ วิริยะ
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

Color Land ดินแดนสีสัน

กิตติพัฒน์ วิริยะ เขียน
อัจฉรา ประดิษฐ์ คำนิยาม
นันทวัน วาตะ ภาพปกและภาพประกอบ
ปิยมารณ์ ศิริวงศ์พานิช บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2561

ราคา 175 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: กิตติพัฒน์ วิริยะ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
กิตติพัฒน์ วิริยะ.

Color Land ดินแดนสีสัน. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

136 หน้า.

1. วรรณกรรมเยาวชน. I. นันทวัน วาตะ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-3929-4

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤต • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิใจจัน • บรรณาธิการเล่ม พรกวิมล แสงลิขัย วิริยะ ศรีอริรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร พลอยพรรณ มาคะผล • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษฎา เสงส์สงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก สุปรานี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตที่ โอเชียนฟิล์ม โท. 0-2215-4760 พิมพ์ที่ กรีนไลฟ์ พรินติ้ง เฮาส์ โท. 0-2892-1941

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษหนอมสายตาปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคือง
ผิวหนัง และพิมพ์ด้วยหมึกธรรมชาติจากถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อ
มนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดการปล่อย CO₂ เทียบเท่า
กับการปลูกต้นมะม่วง จำนวน 352 ต้น เป็นเวลา 1 ปี (เพื่อชดเชย
การดูดซับ CO₂ ในอากาศ)

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีขอเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยาม

เมื่อตอนเป็นเด็ก ได้หัดวาดรูปเล่นสนุกกับสีชอล์ก สีเทียน สีไม้ สีน้ำ หรือสีชนิดอื่น เรารับรู้ว่าการมีสีเล่นมากมาย ยิ่งถ้ามีสีเยอะๆ เอามาละเลงผสมกันยิ่งสนุก การได้ลองเล่นละเลงสีนั้นทำให้เราเรียนรู้ว่าควรควบคุมบังคับ หรือผสมสีอย่างไร จึงเหมาะสมสวยงาม แต่ถ้าเราไม่มีสีให้เลือกเล่นเลย นอกจากสีขาวกับสีดำ เราจะหัดควบคุมบังคับการผสมสี...หรืออีกนัยหนึ่งคือหัดควบคุมความต้องการและชีวิตของเรา...ได้อย่างไร

ผู้เขียนเรื่องนี้ตั้งคำถามว่าจะเป็นอย่างใดเมื่อสีสิ้นพันธุ์มาควบคุมเรา โดยสร้างสังคมใหม่ในเรื่องคือรัฐที่รู้ว่า มีเงื่อนไขคือสีสิ้นพันธุ์เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ เพราะสีสิ้นพันธุ์ทำให้พลเมืองเกิดความต้องการมากมายจนไร้ระเบียบเกินควบคุม จึงอนุญาตให้มีแต่สีขาวกับดำเท่านั้น ชีวิตชาวเมืองที่ดำรงโดยไร้สีสิ้นก็เหมือนชีวิตที่จำเจจืดชืด ไร้อิสระ ไร้อารมณ์ ไร้ความผูกพัน ไร้การลองผิดลองถูก มีเพียงหน้าที่อันพึงปฏิบัติเป็นภารกิจหลักของชีวิตโดยห้ามตั้งคำถาม มีความเชื่อชุดเดียวจากที่รัฐโฆษณาชวนเชื่อ มีแบบแผนการกระทำตามกรอบที่จำกัดให้ทำชัดเจน สิ่งใดนอกเหนือจากที่กำหนด สิ่งนั้นคือความผิดใหญ่หลวง ซึ่งขัดกับธรรมชาติของมนุษย์ที่มีอารมณ์ความต้องการหลากหลาย อันเป็น "สีสิ้นของชีวิต" หรือ "Color of Life"

คนที่สายตาสามารถรับรู้ได้ทุกสรรพสี หมายถึงไม่มีขอบเขตจำกัดของการรับรู้ แต่ถ้าใครสายตาปกติแต่ถูกบังคับให้จำกัดการรับรู้แค่สีสิ้นเพียงสองสีก็สะท้อนข้อจำกัดมากมายของการดำรงชีวิตในสังคมนั้น ผู้เขียนเปรียบสีสิ้นเป็นเสรีภาพ เป็นอารมณ์ความรู้สึกความต้องการทุกชนิดที่ไม่ถูกระงับกักขัง เป็นความเชื่ออิสระที่ไร้คนชักจูง ดังนั้นในดินแดนสีสิ้นฝ่ายตรงข้ามกับรัฐที่รับของมาวีนจึงน่าอยู่กว่ามาก เพราะผู้คนมีเสียงหัวเราะ มีชีวิตชีวา และมีความสุข

คณะกรรมการชอบที่ผู้เขียนยกเอาเรื่องสีสิ้นอันเป็นประเด็นเล็กๆ เราคุ้นเคยจนเห็นเป็นสิ่งธรรมดา ไม่เคยคิดถึงวันที่ไม่มีมัน มาสร้างเป็นความขัดแย้ง

ใหญ่โตของเรื่อง ที่กระทบการใช้ชีวิตถึงขั้นทำลายความมั่นคงของรัฐ ชอบที่เอาเรื่องการตั้งคำถาม ช่างสงสัยต่อทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวมาเป็นข้อเด่นของมาวิน ตัวละครเอก เรื่องทั้งเรื่องเกิดจากเขาคำถามต่อสิ่งที่เป็นอยู่ เพราะรับข้อมูลกรอกหูกรอกตาอยู่ประจำวัน ว่าจะเป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากนั้นได้ไหม และกล้าเดินสวนทางปฏิกิริยาความเชื่อที่ครอบงำคนทั้งสังคมไปสู่สิ่งที่ตัวเองเชื่อมั่น ตัวละครนี้จึงมีพลังดึงดูดให้ติดตามเหนือกว่าตัวละครอื่น

ตลอดเรื่องเล่าผ่านมุมมองของมาวิน เอาปมเล็กๆ จากความขัดแย้งเดียวเรื่องความไร้สำนึก ขยายไปสู่ความขัดแย้งอื่นตามมามากมาย ทำให้ได้แก่นเรื่องลึกซึ้งมีเสน่ห์ เสียดสีระบอบการปกครองโดยรัฐที่ล้างสมองประชาชนให้หัวอ่อนว่าง่าย และเสียดสีการเลี้ยงดูเด็กและเยาวชน ว่าที่เหมาะสมคืออย่างไร บอกให้เด็กเชื่อโดยไม่ต้องคิดนั้นถูกแล้วหรือ ในสังคมที่ทุกคนเชื่อแต่ผู้นำ ทำทุกอย่างเพื่อผู้นำ พ่อแม่ยินดีจับผิดและลงโทษลูกของตน เพื่อนยินดีจับผิดเพื่อน เพื่อผดุงรักษากฎอำนาจรัฐไว้ แสดงให้เห็นพลังของความเชื่อว่ามีมากแค่ไหน จนทำลายสายใยความผูกพันของครอบครัวและมิตรได้ การดำเนินเรื่องยังรวดเร็ว น่าติดตาม เดาเรื่องไม่ค่อยได้ว่าจะเกิดอะไรต่อไป เรื่องจึงดึงดูดให้อ่านจนมองข้ามการสร้างตัวละครประกอบที่อาจจะยังขาดมิติไปบ้าง การวางโครงเรื่องยังไม่ค่อยรัดกุมนัก และข้อจำกัดด้านการใช้ภาษาของผู้แต่งได้มาก

เรื่องนี้อาจชวนให้เด็กผู้อ่านตั้งคำถามว่า ถ้าอยู่โดยไม่เคยตั้งคำถามต่อสิ่งใด ใช้ชีวิตตามที่คนอื่นบอก เชื่อตามที่คนอื่นสอน คิดตามที่คนอื่นสั่ง ถือเป็นชีวิตที่น่าพอใจแล้วหรือ เราเคยสงสัยอะไรบ้างไหม ในสังคมที่มีทั้งความจริง ความลวงรายล้อม กลักรูม และรู้กรเร้าเราตลอดเวลา เราควรเชื่อทันทีโดยไม่จกคิดก่อน หรือควรตั้งคำถามก่อนที่จะเลือกเชื่อ เพื่อไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของข้อมูล เพื่อจะได้ให้เราเป็นคนที่ควบคุมสัสนั ไม่ใช้ให้สัสนัผันตัวมาควบคุมเรา

อัจฉรา ประดิษฐ์

ตัวแทนคณะกรรมการตัดสินการประกวดวรรณกรรม

รางวัล "แว่นแก้ว" ครั้งที่ 13

คำนำสำนักพิมพ์

ในยุคที่โลกเปิดกว้าง ดูเหมือนจะไม่มีสิ่งใดหรือใครสามารถปิดกั้นและขีดเส้นตีกรอบความคิดของคนเราได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนที่ผู้นำตั้งข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ขึ้นมาควบคุมผู้คนในสังคม เพื่อให้ดินแดนนั้นมีความมั่นคง เป็นระเบียบเรียบร้อย ผู้คนอยู่อย่างเท่าเทียมกันและมีความสุข

ทว่านี่เป็นความคิดสุดโต่งที่ผิดโดยสิ้นเชิง การปิดหูปิดตาประชาชนไม่ใช่ทางเลือกที่ดีสำหรับโลกที่เปิดกว้าง การแก้ปัญหาด้วยการตัดปัญหาไม่สามารถขจัดต้นตอของปัญหาได้อย่างถาวร เพราะสุดท้ายแล้วความวุ่นวายจะกลับมาอาจหนักหนาสาหัสกว่าเดิม และที่สำคัญคือทำให้ความมั่นคงและความสุขยิ่งถอยห่างออกไป

ความคิดของท่านผู้นำรัฐที่ร่ำเรียนกฎหมายเล่มนี้ก็เช่นเดียวกัน เขาพยายามปิดหูปิดตาผู้คนในสังคมโดยหลงลืมข้อเท็จจริงที่ว่า "ความสงสัยใคร่รู้ของมนุษย์นั้นไม่มีขอบเขตและไม่มีที่สิ้นสุด" แม้จะทำทุกวิถีทาง แต่ไม่อาจปิดหัวใจและความคิดของประชาชนได้

กิตติพัฒน์ วัริยะ ผู้เขียนเรื่อง **Color Land ดินแดนสีสัน** ซึ่งได้รับรางวัลชมเชยประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชน ในโครงการประกวดวรรณกรรมรางวัลแว่นแก้ว ครั้งที่ 13 ปี 2559 ชวนให้ผู้อ่านขบคิดเกี่ยวกับหนทางแก้ปัญหาความขัดแย้งในสังคม และตระหนักถึงความสำคัญของเสรีภาพและความหลากหลาย ด้วยว่าโลกนี้มีได้มีเพียงสีขาวและดำ หากแต่มีสีสันคละเคล้าปะปน ร่วมกันสร้างโลกให้น่าอยู่

นานมีบุ๊คส์

คำนำผู้เขียน

ก่อนเริ่มเขียนเรื่องนี้ ผมใช้ชีวิตตามปกติทุกอย่าง มันอาจจะดูไม่มีอะไร
จนกระทั่งผมค้นพบว่าหลายสิ่งหลายอย่างของคนเราถูกจำกัด ซึ่งบางอย่างถูก
จำกัดมากเกินไปกว่าที่คิด กรอบที่ถูกต้องไว้มีทั้งผลดีและผลเสีย การไม่มีกรอบก็มี
ทั้งผลดีและผลเสียเช่นกัน ดังที่ลัทธิเต๋าได้บอกกล่าวถึงธรรมชาติบนโลกนี้ไว้ว่า
มีหยินก็มีหยาง มีบวกก็ต้องมีลบ มีขาวก็ต้องมีดำ จนก่อให้เกิดความคิดบางอย่าง
เป็นแรงผลักดันให้ผมเขียนนวนิยายเรื่องนี้

ผมหวังว่างานเขียนของผมจะมีประโยชน์และสร้างความบันเทิงให้ผู้อ่าน
ได้เป็นอย่างดี

กิตติพัฒน์ วัริยะ

แสงอาทิตย์ส่องผ่านหน้าต่างเป็นเสมือนนาฬิกาปลุกให้เขาตื่นขึ้น
ทุกๆ วัน

มาวินถือว่าเป็นสิ่งที่ช่วยฝึกนิสัยการเตรียมตัวไปโรงเรียนตอนเช้า เติง
ของเขาตั้งชิตหน้าต่างกระจกบานใหญ่และมีเพียงผ้าม่านกันแสงเข้ามาในยาม
บ่าย ตอนนี้เขาอายุสิบแปดปีและต้องเตรียมตัวสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย
ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เด็กรุ่นเขารอคอย แต่มาวินไม่ได้สนใจเรื่องการสอบนัก เพราะ
เขามั่นใจว่าการตั้งใจเรียนมาตลอดจะไม่ทำให้เขาพลาดการเข้าเรียนต่อใน
มหาวิทยาลัยของรัฐ เขาจึงไม่จำเป็นต้องนั่งท่องหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตาย

สิ่งหนึ่งที่มาวินสงสัยแต่ไม่มีในตำราเรียนและไม่มีคำตอบคือ *พระอาทิตย์
ที่ให้ความร้อนขนาดนี้เป็นสีชาวดำจริงหรือ* เขาเริ่มสงสัยเรื่องนี้มาตั้งแต่อายุ
สิบห้าปี ขณะนั้นเป็นฤดูร้อน มาวินนั่งอยู่ในห้องเรียนที่อบอ้าว ไม่มีพัดลม
ระบายอากาศ ทุกคนเหงื่อออกรวมถึงครูผู้สอนซึ่งกำลังกล่าวว่า "ชาวดำคือ
ความมั่นคงของรัฐ" และนักเรียนทุกคนจะพูดต่อว่า "เพื่อความสุขแก่มวลชน"
ปากของเขาพูดตอบเหมือนคนอื่น แต่สายตากลับมองไปทางหน้าต่างจนถูกครู
เรียกและทำโทษโดยให้ไปยืนอยู่หน้าห้องด้วยสาเหตุ *เพิกเฉยต่อคำสอน* เขา

แปลกใจว่าตนเองเพิกเฉยอย่างไร เขาแค่สงสัยว่าพระอาทิตย์มีหน้าตาอย่างไรเท่านั้น และนับตั้งแต่นั้นมาความสงสัยของเขาก็เกิดขึ้น

มาวินลุกจากเตียงและเดินไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ เขาหยิบยาสีฟันและบีบออกมา มันเป็นสีขาว บางหลอดก็เป็นสีเทาอ่อน ทุกสิ่งล้วนเป็นสีขาวดำนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มาวินตั้งคำถามกับตัวเอง เขามักตั้งคำถามแบบนี้ก่อนอาบน้ำทุกครั้ง จากนั้นจึงอาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย สวมเครื่องแบบนักเรียนของรัฐแล้วเดินลงมายังโต๊ะอาหารชั้นล่าง มีเสิร์ฟอาหารเช้าซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงประจำหน่วยประชาสัมพันธ์ของรัฐนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะ และอรุณญา แม่ของเขาซึ่งทำหน้าที่แม่บ้านกำลังเตรียมอาหารเช้าในครัว มาวินเข้านั่งประจำที่และเปิดโทรทัศน์ดูข่าวเหมือนทุกวัน

ภาพจากจอโทรทัศน์เป็นภาพยนตร์สรรเสริญรัฐซึ่งจะฉายทุกวันทุกช่องเวลาเจ็ดโมงเช้า ภาพยนตร์สรรเสริญของแต่ละช่องจะมีเนื้อเรื่องแตกต่างกันไปแต่ใจความสำคัญที่เหมือนกันคือสรรเสริญรัฐ

ขาวดำคือความมั่นคงของรัฐ เพื่อความสุขแก่มวลชน

เสียงนักแสดงประกาศคำขวัญของรัฐดังเสียงจนพ่อของเขาวางหนังสือพิมพ์และหันมาบอกว่า

"เบาเสียงหน่อยลูก เสียงดังเกินไป" จากนั้นเสรีก็ยกหนังสือพิมพ์ขึ้นอ่านต่อ

มาวินพยักหน้ารับแล้วหยิบรีโมตกดลดเสียง "ขอโทษครับพ่อ"

อรุณญาเดินมาที่โต๊ะพร้อมข้าวต้มร้อน ๆ จำนวนสามชามบนถาดและวางลงบนโต๊ะอย่างบรรจง รอยยิ้มของเธอแสดงถึงความสุขที่ได้ทำอาหารเช้าให้ครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นลูกชายเติบโต มีวินัยและมารยาทมากขึ้น

เสรีวางหนังสือพิมพ์ลง ทั้งสามคนกินข้าวต้มอย่างพร้อมเพรียง เสรีพำสอนเรื่องมารยาทอันเคร่งครัดระหว่างอาหารเช้าซึ่งทุกคนปฏิบัติตามอย่างดี

แต่เสรีมักจะลืมตัว ถามลูกชายระหว่างกินอาหารเช้าเสมอ วันนี้ก็เช่นกัน

"ที่โรงเรียนเป็นไงบ้างลูก"

มาวินกินข้าวต้มลงไปอย่างปกติ เมื่อไม่มีอะไรในปากแล้วจึงตอบ

"โอเคดีครับ ทุกคนตั้งใจเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยปีหน้ากันดี"

เสรีกินข้าวต้มคำสุดท้าย เขาวางช้อนลงในชาม ตีมน้ำตามจนหมดแก้ว แล้วกล่าว

"ดีมาก พ่อดีใจที่ลูกใส่ใจการศึกษา ปีหน้าเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ตั้งใจทำให้ดี ทำเพื่อรัฐที่รัก"

มาวินกินข้าวต้มคำสุดท้ายแล้วตักน้ำตามจนหมดแก้ว

"ชาวดำคือความมั่นคงของรัฐ"

เสรีและอรรณูยกมือขวาขึ้น "เพื่อความสุขแก่มวลชน"

มาวินยิ้มให้พ่อกับแม่ แต่เขามีข้อสงสัยบางอย่างจึงถามขึ้นว่า

"สีสันคืออะไรครับพ่อ"

คำถามนี้ทำให้เสรีเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย "สีสันคือภัยใจลูก ไม่น่าถามพ่อแบบนี้นะ ที่โรงเรียนน่าจะสอนเรื่องนี้แล้ว สีสันเป็นภัยและเป็นอันตรายต่อรัฐที่รักมาก"

มาวินนั่งเงียบไม่พูดอะไร นั่งฟังพ่อพูดประโยคเดิมๆ ที่เขาได้ยินบ่อยๆ ในห้องเรียน แต่สิ่งที่เขาต้องการรู้คือ *สีสันคืออะไร* แม้กระทั่งครูที่โรงเรียนก็ยังให้คำตอบไม่ได้ เขาจึงตัดสินใจไม่ถามต่อเพราะจะยิ่งทำให้พ่อโมโห

อรรณูลุกขึ้นเก็บชามข้าวต้ม "ได้เวลาแล้ว ลูกต้องไปโรงเรียนแล้วนะ"

เมื่อเก็บเสร็จแล้ว เธอยกเข้าไปในครัวเพื่อทำความสะอาด มาวินลุกขึ้นยืน คว่ำกระเป๋าสั้นสะพายหลังแล้วกล่าวลาพ่อแม่ จากนั้นออกจากบ้านเพื่อเดินไปรอขึ้นรถโรงเรียนที่ท่ารถหน้าหมู่บ้าน

มาวินนึกถึงข้าวต้มสีขาวขุ่นที่มีเนื้อสัตว์และผักชีในชาม มันเป็นสีขาวดำทั้งหมด เขาอยากถามพ่อกับแม่มากกว่ามันคืออะไร แต่ไม่ถามเพราะเชื่อว่าทั้งสองคนคงตอบไม่ได้ ตอนนี้อาวินรู้ว่าก่อนกล่มๆ ไม่ใช่เนื้อสัตว์ เขาคิดว่ามันเป็นก้อนโปรตีนที่ทำมาจากพืช เขารู้เพราะกินผักชีและผักใบเล็กมาหลายปี